

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg kan også tilsi­ge vort partis støtte til det pågældende forslag, men efter den konservative ordførers indlæg vil jeg da godt sige, at vi gør det på det grundlag, at dels er der tale om ajourføring og en opfyldelse af tidligere givne løfter, og dels findes der en bemærkning om, at tjenestemændenes central-organisationer har haft det forelagt og ikke har haft nogen bemærkninger til det. Derfor kan vi støtte forslaget.

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Også her er jeg i den situation, at jeg i bred almindelighed, dog ikke over hele linjen, kan takke for en velvillig indstilling til forslaget.

Hr. Lembourn kredsede lidt omkring mulighederne for ved tilbagevendende gen-nemlæsning af forslaget at fatte, hvad det egentlig var for problemer, det drejede sig om. Ingen vil jo beskyldte hr. Lembourn — for at bruge hans eget udtryk — for tung-nemhed i denne forbindelse. Det er klart, at hr. Lembourn naturligvis forstår sproget særdeles vel. Det kan måske derimod knibe en lille smule, når det drejer sig om de problemer, sproget dækker over, og her skal jeg villigt sige, at hver eneste gang man dykker ned i en tjenestemandsovgivning, så vil der være mange paragraffer, man er nødsaget til at vende tilbage til, fordi det er en noget usædvanlig problematik, man her kommer til at beskæftige sig med. Det er noget, man ikke til daglig er særlig optaget af måske, men i særdeleshed ved lejligheder som denne. Jeg skal prøve på i det kom-mende udvalgsarbejde at forvandle hr. Lembourn til ikke blot at være et medlem af udvalget, der vil behandle forslaget, men også behandle det velvilligt. Det skal jeg gerne give tilsagn om.

Må jeg sige til hr. Lars Emil Johansen, at det er jo sådan, at 55 års reglen, ja vel, det er et gammelt privilegium, det her drejer sig om, men det er måske ikke nogen helt urimelig måde — eller har ikke været det — at tilgodese de ikke hjemmehørende på, når de har skullet tilbringe mange år i Grønland. Det er ikke, fordi jeg tror, de har opfattet det som nogen straf at være i Grønland. Tværtimod tror jeg, at de fleste mennesker, som har arbejdet i Grønland, taber deres

hjerter i Grønland. Men det har altså været et led i deres aflønning. Enhver pension skal jo ses som et led i aflønningsproblematikken i øvrigt, og her tør jeg nok sige, hvis vi spekulerer over den lønpolitiske linje, der har været fulgt fra 1971 på henstilling fra Grønlands landsråd, at ikke mindst tjeneste-mændene i Grønland, hjemmehørende og ikke hjemmehørende, i forhold til arbej-derne, Grønlands Arbejder Sammenslutnings område, GAS-området, jo i og for sig ikke har været særlig velvilligt behandlet i de år, der er gået. Når vi nu engang i næste uge eller næste uge igen skal behandle et par grønlandske lovforslag til, så vil det blive særdeles klart, at man heller ikke ved de kommende overenskomstforhandlinger agter fra regeringens side — og formentlig heller ikke fra folketingets side — at tilgodese tjenestemændene, hverken de ikke hjemme-hørende eller de hjemmehørende, i særlig grad. Derfor er det altså nok en ret så rimelig ting at betragte hele pensionsproblematik-ken i sammenhæng med lønudviklingen, den måde, man lønmæssigt behandler folk på. Jeg kan huske, at vi tilbagevendende, også når det drejer sig om det danske arbejds-marked, i debatten særdeles indgående har beskæftiget os med det rimelige i, at man har flere forskellige aflønningssystemer og flere forskellige pensionssystemer. Det er en meget vanskelig problematik. Jeg beder om, at man måske kan tage en drøftelse i udvalget af dette spørgsmål.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 3. marts d. å. er nedsat til behandling af lovforslag vedrørende Grønland. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om uddannelse af børnehav- og fritidspædagoger.

(Lovforslag nr. 138. Fremsat 11/3 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Winnie Russell (S):

På baggrund af ministerens bemærkninger til lovforslaget er vi indforstået med, at revisionsbestemmelserne ophæves. Og når der er behov for det, kan et lovforslag jo fremsættes.

Edele Kruchow (RV):

Det radikale venstre kan tilslutte sig ministerens forslag om ophævelse af § 18.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Fremskridtspartiet er også principielt enig i, at disse revisionsbestemmelser er forholdsvis ligegyldige. Enhver lov kan sådan set tages op til revision når som helst, og derfor vil vi også være meget velvilligt stemt over for, at denne revisionsbestemmelse ryger ud af denne lov.

Vi ønsker dog alligevel under udvalgsarbejdet at prøve på at arbejde for, at der sker en ændring af loven, at loven bliver revideret i 1975-76. Vi ønsker principielt, at der overhovedet ikke skal uddannes flere hverken børnehavepædagoger eller fritidspædagoger, og kan vi ikke nå dette mål, ja, så ønsker vi altså at indføre generel adgangsbegrænsning, vi ønsker at nedsætte uddannelsen fra en 3-årig til en 2-årig uddannelse, og vi ønsker også at fjerne en lang række af de fag, som der i øjeblikket undervises i. Vi mener, det er forkert, som det er i øjeblikket, at man undervises i dramatik, at man undervises i litteratur, kunstforståelse osv. Vi tror altså ikke, det er det helt store problem for børn i 3-6 års alderen.

Bertel Haarder (V):

Det er ikke nogen stor sag, vi her behandler, og vi har ikke noget imod at ophæve den paragraf, som går ud på, at der i folketingssamlingen 1975-76 skal foretages en revision af den pågældende lovgivning.

Men jeg vil føje til, at selv om vi nu går ind for at ophæve den paragraf, så vil det ikke på nogen måde afskære os fra, også i den pågældende folketingssamling, at gå ind for ændringer i lige netop denne lovgivning. Vi har altså ikke givet noget løfte om, at dette her vil vi ikke røre ved i hele den pågældende folketingssamling.

Det er jeg nødt til at understrege, fordi

bemærkningerne rigtignok ikke på alle punkter er efter venstres hoved. Der står f. eks., at man i ministeriet arbejder med, at adgangsbetingelserne, adgangstærsklen til de sociale uddannelser skal hæves, så at man skal have mindst et års erhvervs-erfaring samt bestået prøve i mindst 2 HF-fag, hvoraf det ene skal være dansk og det andet et af fagene: historie, biologi, matematik, engelsk, tysk eller samfundsfag. Det er jo en yderligere stramning, hvorved man reserverer endnu et samfundsområde for de bogligt disponerede. Der ligger en fare for, at det forstærker den sociale diskrimination, som også foregår nu for tiden, hvor de uddannede skubber de ikke-uddannede bort, og vi er ikke sikre på, at vi skal acceptere sådan en udvikling, eller rettere sagt, vi går imod den udvikling. Vi mener, man snarere skal bevæge sig i modsat retning, og det vil vi forbeholde os vores ret til at fremsætte forslag om.

Når vi støtter forslaget, så er der ikke på nogen måde dermed sagt, at vi ikke vil tage disse ting op, eventuelt i den pågældende folketingssamling.

Gerda Møller (KF):

Det konservative folkeparti kan også godt gå med til ophævelse af § 18 i det fremsatte lovforslag. Men det kan vi kun, hvis det ikke betyder, at man hermed helt skrinlægger arbejdet med en samlet tilrettelæggelse af de socialpædagogiske uddannelser, altså arbejdet med at koordinere de beslægtede uddannelser og etablering af en fælles grund- og efteruddannelse.

Allerede i 1972 under revisionen af denne lov gav jeg udtryk for, at jeg mente, en samlet lovgivning på hele dette område trængte sig på, og jeg fik medhold heri af daværende undervisningsminister Heinesen. Men der skete intet, og der er stadig væk ikke sket noget.

I den forbindelse må man også nok have lov til at spørge, hvad meningen er med at nedsætte den kommission, der nu har siddet og arbejdet lige siden 1965, hvor den blev nedsat. Den afgav en diger betænkning i 1972, og nu, 3 år efter, i 1975, meddeler ministeren, at en eventuel vedtagelse af socialuddannelseskommissionens forslag om en socialpædagogisk fællesuddannelse næppe vil være gennemførlig i de nærmeste år.

[Gerda Møller.]

Så er der altså gået 10 år, og vi er ikke nået et skridt videre.

Jeg er i hvert fald meget utilfreds med ministerens begrundelse, at det i øjeblikket er så vanskeligt at vurdere karakteren af børnehave- og fritidspædagogernes opgaver fremover, at man ikke kan bygge kortere og længere uddannelser op på beslægtede områder. De samme betænkkeligheder gælder åbenbart ikke, når det drejer sig om at instituere nye basisuddannelser på andre områder. Jeg tænker på RUC og AUC, hvor de nødvendige forudsætninger i hvert fald ikke altid har været til stede.

Men jeg mener også, at det er nødvendigt snarest muligt at tage stilling til, om vi skal have disse fælles basisuddannelser eller ej af hensyn til hele den samlede planlægning, for jeg kan ikke begribe, hvordan man kan planlægge, hvis man ikke ved, hvorledes uddannelserne skal være. Derfor vil jeg spørge ministeren, om hun mener, der skal arbejdes videre med socialuddannelseskommissionens forslag, og hvornår man vil være i stand til at fremsætte lovforslag på dette grundlag.

Herudover vil jeg gerne gøre opmærksom på, at da vi havde lovforslaget til revision i 1973, kom mit parti med en udtalelse i betænkningen, hvor vi anmodede den daværende undervisningsminister om at etablere en kortvarig uddannelse svarende til f.eks. sygemedhjælperuddannelsen for det uddannede personale, der uden den generelle tidsbegrænsning kan ansættes i institutionerne til at varetage hjælpefunktioner i det pædagogiske og det praktiske arbejde, som det hedder i bemærkningerne til § 1 til det dengang behandlede lovforslag.

Vi tror, der findes mange unge såvel som noget ældre, der udmærket er i stand til at tage sig af børn, fordi de simpelt hen kan lide børn, fordi de forstår børn, uden at de derfor behøver at være motiverede eller egnede for et egentligt studium. Dem skal vi også have plads til i vores uddannelses-system. For disse mennesker kunne der efter vores mening instituere en kortere uddannelse, f.eks. en beskeden pædagogisk orientering samt et reelt kendskab til det arbejde, de går ind til. Det vil uden tvivl være til gavn for alle parter, foruden at der her ligger en ny, om end beskeden, uddan-

nelse, også for kvinder, som mange gange står og mangler en uddannelse, hvis de pludselig bliver alene.

Efter vor opfattelse ville det afhjælpe trængslen på seminarierne, fordi en sådan uddannelse vil være fuldt tilstrækkelig til at virke som medhjælper i institutionerne, hvor der normalt altid er én uddannet medarbejder i hver institution eller gruppe. Det vil også sætte driftsomkostningerne ned, og det vil samtidig betyde, at ingen, der arbejder med børn i institutionerne, kommer helt uforberedt ind. Så kommer vi heller ikke i den situation, som vi er i nu, at disse uddannede kan skubbes ud, fordi der skal gøres plads til de uddannede, selv om institutionerne er glade for og tilfredse med de uddannede.

Jeg vil gerne slutte med at spørge ministeren, om hun er villig til at overveje at sætte en sådan kortvarig uddannelse i gang. Hvis jeg får et positivt svar på det første spørgsmål, så går vi altså ind på at slette § 18.

Kristine Heltberg (SF):

Det vil ikke undre nogen i lyset af, hvad der her er blevet sagt fra højrepartiernes side, at vi i SF må anse det for en lykkelig udvej i den nuværende situation blot at udskyde revisionen og forlænge lovens funktionstid.

Der er ingen tvivl om, at det, der har været tilfældet i de senere år, er, at man har været på vej til at opnå en anstændig standard inden for de sociale institutioner og børneinstitutioner, at man har fundet, at det at tage sig af børn er noget, der i høj grad kræver forståelse, kvalifikationer og uddannelse. Det er åbenbart noget, man har sat sig for fra de borgerlige partiers side at ødelægge, at ødelægge standarden for den del af undervisningen, der her er tale om. Det er naturligvis noget, vi vil modsætte os på enhver tænkelig måde, foreløbig desværre kun på den negative måde at gå ind for en udskydelse af lovrevisjonen.

Poul H. Møller (KrF):

Jeg kan på kristeligt folkepartis vegne tilslutte mig det foreliggende lovforslag.

Hanne Reintoft (DKP):

Det er vores opfattelse, at der absolut er behov for en principdebat om de sociale uddannelser, og det er derfor også principielt med beklagelse, at vi ser, man stadig udskyder det. Jeg kan forstå, at ministeren deler bekymringen, det kan man se af fremsættelsestalen, fordi man jo aner en ændring til det værre — i modstrid med hvad vi, der gerne vil have en forsvarlig omsorg for førskolebarnet, ønsker. Det er derfor med stor bekymring, vi ser, at man simpelt hen må lade det flyde.

Vi er dog villige til at støtte forslaget om ophævelse af revisionsbestemmelsen, men det er som sagt ikke, fordi vi ikke gerne tog den gennemgående debat om pædagogernes uddannelse. Det er trods alt ikke så mange år siden, vi her en fredag eftermiddag med lutter kvindelige ordførere — man kan se, der er gået storpolitik i sagen, siden der kommer mandlige ordførere nu — i fred og ro vedtog at gøre uddannelsen 3-årig. Alle var ganske enige, der var ingen modsigelser. Det er måske en almindelig advarsel til hele befolkningen om, hvor hurtigt det kan ændre sig, hvor hurtigt vi kan miste allerede vundne goder, når man ser, det har kunnet lade sig gøre på 6 år.

Jeg synes nok, der er meget vægtigt materiale vedrørende en forbedring af pædagoguddannelsen, og kunne måske i den forbindelse henvise til den skitse, som de pædagogstuderendes landsråd netop har udsendt, og måske også opfordre til, at den kom folketingets medlemmer i undervisningsudvalget for øje.

Vi siger altså ja nu, fordi vi kender flertallet i det nuværende folketing og ved, at vi ikke kan vente en progressiv debat om pædagoguddannelsen og slet ikke en forbedring for øjeblikket.

Sigsgaard (VS):

I VS kan vi anbefale ministerens forslag. Også jeg finder anledning til at minde om, at der i 1969 fra alle partiers side blev udtrykt tilslutning til den uddannelse, der her er tale om, og der blev udtrykt fra alle partiers side ikke så lidt forståelse for betydningen af børns opvækstvilkår og for, at det ikke er ganske ligegyldigt, hvordan man tager sig af børn i de institutioner,

der oprettes til det formål. På den baggrund er det dybt deprimerende at høre, hvad der er blevet sagt her i dag, og det er også en smule ubegribeligt, at man fra højrepartiernes side ikke har nogen forståelse for, at netop med hensyn til de mindre børn er det af særlig afgørende betydning, hvad der sker. Den gammeldags linje, at jo ældre børn eller unge bliver, jo mere skal der investeres i deres udvikling, opdragelse osv., den følger man altså trøstigt op her, til trods for alt, hvad vi ved om, hvor afgørende det er, hvad der sker i børnenes allertørste leveår. Det er jo netop det spørgsmål omkring det pædagogiske arbejde for de mindre børn, der i sidste ende er til behandling her. Ødelægger man uddannelserne, ja, så bliver konsekvenserne for arbejdet i daginstitutionerne naturligvis katastrofale.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Indledningsvis skal jeg præcisere, at der alene er tale om i dette lovforslag at ophæve en revisionsbestemmelse, og jeg finder derfor ikke anledning til at gå ind i en længere debat om disse uddannelser som helhed. En sådan ophævelse af revisionsbestemmelsen forhindrer selvfølgelig ikke noget parti, heller ikke partiet venstre, i at stille deres egne forslag vedrørende uddannelserne på dette område.

Til fru Gerda Møller blot den bemærkning, at man vel kan sige, at denne socialuddannelseskommission undervejs er fremkommet med adskillige betænkninger, sidst en meget omfattende betænkning, og den nuværende socialminister bad den tidligere socialminister, hr. Jacob Sørensen, om at få en debat om disse sociale uddannelser. Regeringen er selvfølgelig indstillet på, at denne principdebat må komme på et tidspunkt, men det var nødvendigt for os at få løst problemet omkring denne revisionsbestemmelse, og derfor er det foreslået, at den skal ophæves.

Bertel Haarder (V):

Jeg må lige svare på de heftige angreb, der er kommet fra både hr. Sigsgaard og fru Hanne Reintoft, hvor det altså nu gøres ensbetydende med, at vi forringer børns opvækstvilkår, hvis vi siger, at det ikke skal være nødvendigt at have lange boglige ud-

[Bertel Haarder.]

dannelser for at blive ansat på en børnehave. Det, vi snakker om, er uddannelsen af børnepædagogerne, hvor vi altså mener, at man ikke behøver at indføre yderligere forstærket social diskrimination ved adgangen til disse ansættelsesområder. Det bliver så gjort til, at vi vil lade det gå ud over børnene, og jeg ved ikke hvad. Man skulle næsten tro, at man forveksler dette at være dygtig til arbejde på en børneinstitution med dette at have gået et bestemt antal år på en offentlig uddannelsesinstitution. Det er en meget typisk forveksling for de senere års danske uddannelsespolitik, men det er netop den, vi skal bort fra, og der må da også på venstrefløjen være nogen, hvis de overhovedet ved noget om Maos Kina f.eks., som har øjne for, at der kan være et problem ved, at man som adgangstærskel på offentlige ansættelsesområder skaber højere og højere barrierer af boglig teori.

Formanden:

Jeg henstiller, at man holder sig til det på dagsordenen opførte lovforslag.

Gerda Møller (KF):

Jeg vil egentlig bare udtrykke min beklagelse over, at det nu ser ud, som om det varer længere, før vi får den debat. Da jeg stillede et spørgsmål om det til undervisningsministeren så sent som den 5. marts 1975, altså for halvanden måned siden, da svarede undervisningsministeren mig, at hun var enig i spørgsmålet om en samkøring med de sociale uddannelser, og hun fortsatte ordret: „Jeg tror, at socialministeren planlægger en debat om det her i folketinget.“ Det var der jo allerede tale om under den tidligere regering. Det var, ligesom om det lå i luften, at det ville ikke vare så forfærdelig længe, før sådan en debat kom. Nu varer det altså længere.

Med hensyn til, at jeg ikke fik svar på spørgsmålet, er der kun det at sige, at jeg synes ikke, jeg gik uden for emnet, for det har jo stået i betænkningen til det samme lovforslag. Der er vel ikke andet at gøre, end at vi så selv må tage et initiativ fra det konservative folkepartis side; det gør vi nok.

Kristine Heltberg (SF):

I anledning af det, ministeren har skrevet i bemærkningerne om de tanker, som man har gjort sig om krav om bestemte boglige færdigheder, som hr. Bertel Haarder kommenterer, vil jeg da lige stille det spørgsmål til hr. Bertel Haarder, om hr. Bertel Haarder virkelig mener, at der er en principiel forskel på den pædagogiske vægt af at tage sig af små børn og af store børn.

(Kort bemærkning).

Bertel Haarder (V):

Jeg skal bare svare, at det, det drejer sig om, er, at man vil kræve, at børnepædagoger skal have 2 HF-fag, altså stiller det op som en absolut betingelse, selv om der, så vidt jeg ved, ikke foregår nogen særlig oplæring i boglige færdigheder i vore børnehaver. Det gør der vel ikke engang i vore børnehaveklasser. De to ting har intet med hinanden at gøre.

(Kort bemærkning).

Kristine Heltberg (SF):

Ja men er hr. Bertel Haarder da ikke klar over, at der skal temmelig store forudsætninger til for at følge med i den udvikling af den pædagogiske videnskab, som disse pædagoger formodentlig da skal kunne sætte sig ind i?

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Jeg skal ikke blande mig i debatten imellem hr. Bertel Haarder og fru Kristine Heltberg, blot til fru Gerda Møller sige, at der er ikke sket nogen ændring i regeringens indstilling, men jeg tror også, fru Gerda Møller er bekendt med, at folketinget har en meget stor arbejdsbyrde, idet der er lovforslag, som ligger meget længe, før de når til første behandling, simpelt hen fordi der er så mange, og derfor synes jeg nok, vi alle sammen må pålægge hinanden en vis begrænsning med hensyn til de forslag, vi føler trang til at fremme og stille.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til undervisningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om nedlæggelse af Roskilde universitetscenter [af Halvgaard m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XXVII. Fremsat 12/3 75).

Formanden:

Sammen med denne sag behandles den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om afvikling af Roskilde universitetscenter [af Gerda Møller m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. XXXVI. Fremsat 2/4 75).

Forslagene sattes til forhandling.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Som jeg har nævnt før under den debat, som vi har haft om Roskilde universitetscenter, rejste jeg straks efter min tiltræden spørgsmålet om forholdene på centret, og jeg sagde samtidig, at jeg fandt det vigtigt, at vi i den nuværende situation ikke handlede overilet, uanset den meget alvorlige kritik, som var blevet rettet mod centret fra mange sider. Jeg iværksatte derfor en række foranstaltninger, der skulle sikre, at basisuddannelserne på centret fulgte den linje, som har været intentionen bag uddannelsernes etablering. Foranstaltningerne blev præsenteret i uddannelsesudvalget og tiltrådt af udvalget. Det drejer sig, som det sikkert vil være bekendt, om fire former for foranstaltninger.

For det første blev der nedsat et fagligt udvalg for hver basisuddannelse, med bl. a. den opgave at fastlægge det faglige indhold i basisuddannelserne. For det andet indføres der såvel eksamen efter første års studium ved basisuddannelsen som ved basisuddannelsens afslutning. For det tredje vil der blive sørgt for større lærerindflydelse i arbejdet i basisuddannelsen. Endelig er spørgsmålet om

studerendes ansættelse som undervisningsassistenter taget op til overvejelse i undervisningsministeriet. Der er udarbejdet et forslag til ændring af de gældende bestemmelser, således at studerende kun kan ansættes i disse stillinger i helt ekstraordinære tilfælde og kun med ministeriets godkendelse. Rene hjælpelærerfunktioner skal dog fortsat kunne varetages af studerende. Forslaget er i øjeblikket sendt til rektorkollegiet til udtalelse.

Endvidere har Roskilde universitetscenter over for ministeriet afgivet en redegørelse, hvoraf det bl. a. fremgår, at man er indstillet på, at der for hver overbygningsuddannelse skal være fagstudienævn.

I undervisningsudvalget modsatte fremskridtspartiet sig ikke, at disse foranstaltninger blev sat i gang, og derfor undrer det mig, at man ikke afventer resultatet af dette arbejde. På denne baggrund finder jeg det formålsløst at drøfte den foreslåede folketingsbeslutning fra fremskridtspartiet.

Det konservative folkeparti har jo fremsat et lignende forslag. Jeg synes, det er vigtigt her at understrege, at eksperimentet med basisuddannelserne ved Roskilde universitetscenter ikke må blive ødelagt. Det konservative folkepartis forslag til folketingsbeslutning vil indebære en egentlig afslutning på dette eksperiment. Med de initiativer, som jeg nu har taget, vil der derimod være mulighed for, at det kan fortsætte. De initiativer, som jeg har taget, har undervisningsudvalget, som jeg sagde lige før, tiltrådt. Samtidig er udvalget hele tiden blevet holdt løbende orienteret om, hvad der er tilgået Roskilde universitetscenter i form af bekendtgørelser, cirkulærer m. v.

Må jeg minde om, at etableringen af Roskilde universitetscenter i sin tid og den forcerede udbygningstakt var imod socialdemokratiets ønske, men blev presset igennem af VKR-regeringen.

Endelig finder jeg det ejendommeligt, at det konservative folkeparti ikke kan vente med at tage stilling, indtil resultaterne af foranstaltningerne vedrørende Roskilde universitetscenter foreligger.

Jens Kristian Hansen (S):

De to forslag til folketingsbeslutning, vi behandler her i dag, er næsten identiske. Fremskridtspartiets forslagsstillere foreslår